

Saskia Temmink speelt solovoorstelling naar boek 'Doet sneeuw pijn' van Carolien Spaans

Ze vertelt graag verhalen die troost en inzicht kunnen bieden. Het spelen van de solovoorstelling 'Doet sneeuw pijn' is daarmee een schot in de roos voor actrice Saskia Temmink. Op zaterdag 21 maart 2020 staat ze met 'Doet sneeuw pijn' in De Naald. De voorstelling is gebaseerd op het gelijknamige boek van journalist Carolien Spaans, die haar man verloor door een ongeluk. "Ik hoop dat het publiek enigszins gelouterd en verbonden de zaal verlaat."

Toen productiehuis Solo Stories Saskia benaderde voor 'Doet sneeuw pijn', hoefde ze niet lang na te denken. "'Doet sneeuw pijn' toont hoe je met pijn om kan gaan. Het is een verhaal over rouw, over hoe een vrouw die dacht dat ze niet veel aankon zich staande houdt. Ze komt eigenlijk nog sterker uit de strijd dan ze ooit had durven denken."

Met 'ze' verwijst Temmink naar journalist Carolien Spaans, werkzaam voor o.a. de Volkskrant en magazine JAN. Spaans' man Jean-Michel overleed door een skiongeluk tijdens een uitje met zijn werk. Hun zoontje was toen 7 maanden oud. Ze schreef een boek over de ontmoeting en relatie met Jean-Michel en wat er met haar gebeurde na zijn dood. Dat boek, 'Doet sneeuw pijn', werd enthousiast ontvangen door pers, lezers en medejournalisten: 'Ondanks het heftige onderwerp is *Doet sneeuw pijn* ook komisch, en dat is heel knap' (Nadia Moussaid), 'Prachtig en hartverscheurend. Kon het niet wegleggen' (Nynke de Jong), 'Raak, rauw en retegeestig tegelijk' (Eva Hoeke).

Solo Stories bracht eerder al solovoorstellingen met een maatschappelijk thema: 'LEEF!', naar het boek van Laura Maaskant en gespeeld door Jamie Grant, 'PAAZ', naar het boek van Myrthe van der Meer en gespeeld door Yora Rienstra, 'Ma', naar het boek van Hugo Borst en gespeeld door Eric Corton en Loek Peters, en afgelopen theaterseizoen 'Emma wil leven', naar de documentaire van Jessica Villerius en gespeeld door Lisse Knaapen. Van het omgaan met het nieuws dat je terminale kanker hebt, tot dealen met je psychische problemen, en van het zorgen voor je moeder met dementie tot het proberen te verslaan van een eetstoornis: pittige maar belangrijke onderwerpen, met een hoopvolle boodschap. Temmink: "Wat je bij 'Doet sneeuw pijn' ook weer ziet is dat vreselijke situaties of gebeurtenissen ook iets hoopvol in zich kunnen hebben. In deze voorstelling zie je wat de kracht van de mens is. Dat zelfs als je zoiets afschuwelijks overkomt als de dood van je geliefde, je uiteindelijk weer opkrabbelt. Zoals Carolien in haar boek schrijft: 'ik kan dit aan'."

Temmink speelde na haar opleiding aan de Toneelacademie in Maastricht in talloze tv-series waaronder 'Oud Geld', 'Bloedverwanten' en 'De 12 van Oldenheim'. Ook stond ze in vele toneelvoorstellingen, zoals 'Kentering van een huwelijk', 'De Meeuw' en 'Macbeth'. Sinds 2002 is ze verbonden aan televisieprogramma 'De vloer op'. "Wanneer ik met een project bezig ben, kom ik op verschillende manieren in aanraking met het thema. Ik lees meer artikelen over verlies, spreek met mensen over rouw en ben naar een bijeenkomst over rouwverwerking geweest. En ik denk na over hoe ik zelf omga met teleurstelling, pijn en verlies. Met scriptschrijvers Roos Schlikker en Erris van Ginkel en regisseur Benno Hoogveld hebben we brainstormsessies gehouden om tot een script te komen waar mensen zich in kunnen herkennen."

Ook ontmoette ze Carolien Spaans. "Wat een prachtige, bijzondere vrouw. Ik hou van haar humor, die ook naar voren komt in haar boek. Ik voel mij verantwoordelijk iets heel moois te maken van 'Doet sneeuw pijn'".

Temmink heeft een duidelijke overeenkomst met Spaans: ook zij is alleenstaand moeder. "Genoeg anekdotes van Carolien komen mij bekend voor. Maar ik heb geen partner verloren; ik heb mijn dochter alleen gekregen en zie haar als pure winst. Al zit verlies natuurlijk ook in mijn leven. Ik heb een vriend verloren die heel dicht bij mij stond. Ik stond aan zijn sterfbed en denk nog vaak aan hem. Net als de hoofdpersoon in de voorstelling, heb ik zijn voicemail gebeld nadat hij overleden was, om zijn stem nog een keer te kunnen horen."

Een voorstelling over een heftig thema dus, maar ook met een mooie boodschap. "Verliezen is eenzaam, maar heeft ook veel universele kanten. Het daarover vertellen levert hopelijk de verbinding op die ik altijd nastreef. Zo hoop ik dat het publiek de zaal verlaat: verbonden en enigszins gelouterd."